

Razstava

Vojna za Slovenijo 1991 – Resnica je zmaga !

28.3.2018 – 30.3.2018
OŠ Valentina Vodnika, Ljubljana

V prijateljskem sodelovanju z OZVVS Ljubljana sem v času od 28.3. do 30.3., na OŠ Valentina Vodnika v Ljubljani, pripravil razstavo z naslovom „Vojna za Slovenijo 1991 – Resnica je zmaga!“

Naslov ni izbran naključno. Namreč vse prevečkrat se, sploh v zadnjem času, pojavljajo izkrivljene podobe Osamosvojitve, Vojne in vseh junakov, ki so se v teh prelomnih trenutkih slovenskega naroda odzvali klicu Domovine in ji stopili v bran.

Otvoritev razstave je spremljala tradicionalna šolska prireditve za otroke in starše v pozdrav pomladnemu dnevu.

V imenu veteranskih organizacij je zbrane nagovoril predsednik ZVVS g. Ladislav Lipič. Prisotna sta bila še dr. Tomo Čas, predsednik Policijskih veteranskih združenj Sever in major Borut Zajec, predsednik Zveze slovenskih častnikov Ljubljana. Izjemno počaščen sem bil, da se je mojemu vabilu odzval tudi g. Janez Slapar, načelnik RŠTO v času Vojne za Slovenijo ter vsi tisti, v tem besedilu neimenovani, a nikoli in nikjer pozabljeni.

Po prireditvi smo se preselili v sobo, kjer sem predstavil svojo spominsko zbirko, ki jo več let urejam in dopolnujem. Gre za življenjsko poslanstvo.

Preko uniform, odlikovanj, čelad in ostalih predmetov, ki jih hranim, sem obiskovalce popeljal od začetkov MSNZ, preko 30. razvojne skupine, do postroja v Kočevski Reki in besed, da prvič diši po slovenski vojski, preko burnih, težkih in tudi krvavih dni Vojne v kateri so pripadniki TO, Milice in Policije ter prostovoljnih enot in udeležencev zaustavile agresijo JLA, do slavnostnega trenutka v Luki Koper. Do odhoda zadnjega vojaka JLA iz ozemlja Slovenije., kjer je general Janez Slapar izrekel zgodovinske besede :“...na naših tleh ni več tujih vojakov, svobodo in suverenost varujejo naše sile!“.

V naslednjih dneh sem gostil učitelje in učence. Od starejših, ki jim na začetku sicer ni bilo prav po godu, da morajo biti tam, a so preko eksponatov in moje razlage spoznali kako zelo pomembni in resni so bili dogodki naše Osamosvojitve in Vojne, vse do mlajših, ki jim bo to šele počasi postajalo jasno. Prav vsi pa so po koncu učne ure ostajali v učilnici, z neštetiimi vprašanji in z željo da povem še kaj.

Poleg tega, da sem kot zbiratelj počaščen in vesel, da lahko ohranjam te predmete, mi je to še v posebno zadovoljstvo takrat, ko vidim kako otroci, ki so rojeni desetletje in več po teh dogodkih, začno spoštovati pomen le teh in kako jih takšna razstava spodbudi pri tem, da se začnejo o tem spraševati. Ko se zavejo, da slovenska himna, naša zastava in materinščina niso samoumevni, da smo vse to leta 1991 branili in Obranili.

Ob uniformo, ki jo je nosil gospod, ki je v Koprju pomahal v slovo brez solza, za zadnjimi vojaki JLA, sem postavil okvir v katerem so napisani tisti, ki so na oltar Domovine postavili svoje življenje. In svečko. Za spomin in opomin.

V knjigi vtisov sem po koncu prebral vpise g. Slaparja, g. Časa, g. Lipiča, ... Njihove besede, njihova podpora in iskreno navdušenje nad razstavo, me navdajajo z neopisljivim zanosom za naprej.

Vem, da delam dobro, vem, da delam iskreno, a občutek, ko to začitijo tudi tisti, ki so tisti čas ustvarjali, je z besedami neopisljiv.

Hvala vam.

Mojo spominsko zbirko sestavljajo zapuščine pripadnikov TO in Milice ter Policije, njihova odlikovanja, medalje, spominski znaki, oznake, kape, čelade, fotografije, unikatni predmeti... Prav vsak eksponat za seboj nosi zgodbo in ime. Nič ne sodi za prikaz. Vsaka uniforma je bila nošena, vsak znak, vsako odlikovanje je podeljeno.

Od samega začetka se namreč trudim, da bi bila moja zbirka in moje delo v prvi vrsti v ponos vsem tistim, ki so v teh dogodkih sodelovali. Da bi vsem tistim pozabljenim, vsem tistim, ki so v Vojni nekoga izgubili in vsem tistim, ki so globoko razočarani, povrnil nekaj ponosa, nekaj zavedanja, da smo še tisti, ki vemo komu dolgujemo našo svobodo in suverenost. Pa čeprav sem takrat imel komaj 4 leta.

Na koncu zahvala vsem, ki so razstavo podprli. Vsem, ki so si jo ogledali. In vsem, ki so od nje kaj odnesli.

Hvala uslužbencem šole, ravnateljici Vesni Žagar Gabrovšek in pomočnici ravnateljice Valeriji Japelj za organizacijo, učiteljem za odziv, ključarki in čistilkam pa za potrpežljivost ob čakanju na konec predavanj, tudi do poznih večernih ur.

Hvala vsem ostalim za pomoč in prisrčen sprejem.

Hvala mojemu dragemu dekletu Poloni, ker mi pomaga, me podpira in navdihuje.

In staršema. Ker sta me vzgojila v to kar sem.

Dvema, iz vrst OZVVS Ljubljana, katerih podpora mi pomeni več, kolikor si bosta kadarkoli dovolila dopovedati; Metod in Miloš, hvala.

g. France Bučar je 30. oktobra 1991, pred spomenikom padlim v Vojni za Slovenijo na ljubljanskih Žalah, izrekel besede, „To ni slovo, to je snidenje... Sestajamo se s tistimi, ki sicer s svojo fizično prisotnostjo ne morejo biti z nami, pa bi brez njihovega deleža tudi mi ne mogli sodelovati na tem snidenju.“

Njim hvala za storjeno, na nas je, da jih ne pozabimo.

Osti jarej !

Boštjan Kotar Jakopec, avtor razstave
Ljubljana, dne 31.3.2018

© erženpolona

© erženpolona

© erženpolona

© erženpolona

© erženpolona

© erženpolona

© erženpolona

© erženpolona

© erženpolona

© erženpolona

© erzenpolona

© erzenpo

© erzenpolona

© erzenpolona

© erženpolona

© erženpolona

erzenpolona

© erzenpolona

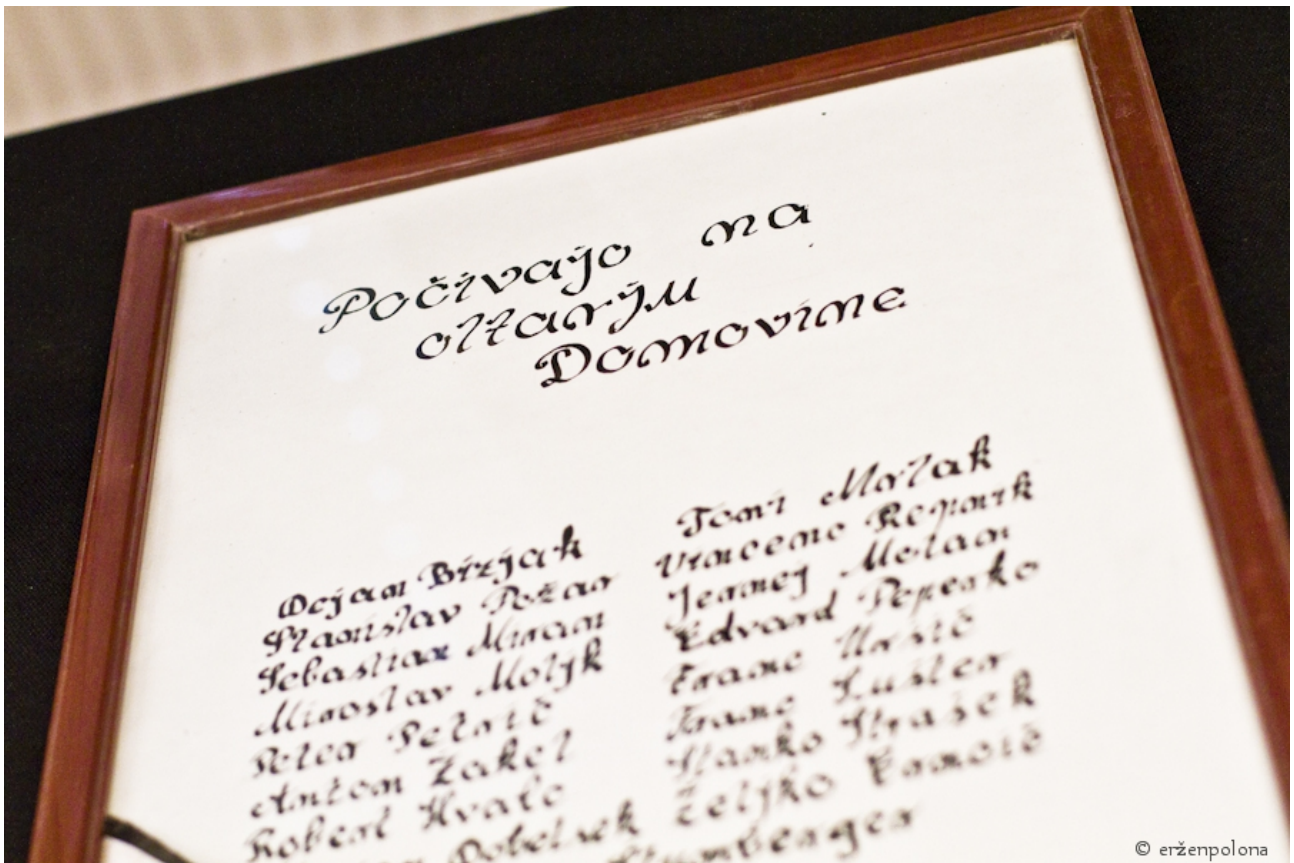

© erženpolona

© erženpolona

© erzenpolona

© erzenpolona